

Grunden er til, at vi holde paa Folkethingets Forslag. Med Hensyn til det første Forslag, som angaar Dyrtilstillaget, maa jeg ganske kort omtale dette Tillægs Historie eller rettere sagt kun en enkelt Begivenhed i denne Historie, nemlig at Dyrtilstillaget paa Finantsloven for 1879—80 blev betragtet som et afsluttende Dyrtilstillæg, som ikke blev givet paa Grund af, at der var Dyrtil, men paa Grund af, at Embedsmændene først havde faaet Dyrtilstillæg, efterat Dyrtiltiden havde været en Tid. Næst derefter fandtes det ikke paa Finantsloven, men senere hen kom der Forslag om et Lønningsstillæg. Det er det, der idetmindste tilbørlig, om ikke fuldstændig, har bidraget til, at Folkethinget ikke har villet gaa ind paa den Høide, hvortil Dyrtilstillaget senere er blevet foreslaaet. Naar det skulde være et almindeligt Lønningsstillæg, maatte det faae Indskydelse paa Lønningslovenes Revision; naar der først var givet et saadant fast Tillæg, saa var der egentlig dermed sagt: Saa højt ville vi gaa i vore Lønninger ved Revisionen. Nu tror jeg, at Folkethinget har haft Grund til at vogte sig for, at Lønningslovenes Revision paa denne Maade skulde blive foregriben. Det har antaget, at det vilde være nødvendigt at give de mindre Lønnede Embedsmænd en Forhøjelse i Lønningerne, naar de bleve reviderede, og det har ogsaa antaget, at de, der havde mindst Indtægt, maatte være de, der mest kunde trænge til et Tillæg i disse Aar. Det tror jeg ogsaa, at Enhver maa være enig i, at der er Nogen, som trænger, saa trænge de haardest, der have Mindst. Jeg skal derfor anbefale, at Landsthinget vil vedtage dette Punkt i uforandret Skikkelse, som det er kommet fra Folkethinget. — Det andet Endringsforslag vedrører Universitetets finansielle Stilling. Det er et Forslag, som der jo tidligere har været Leilighed til at drøfte, dels dengang der fremkom et Lovforslag i denne Retning, og dels tidligere under Finantslovens Behandling; thi det, det jo egentlig dreier sig om, er, om det særlige Fond skal bevares for Universitetet. Det er mig nu ikke muligt at se, hvilket Gode det kan være for et Statsinstitut, hvis Udgifter bevilges af den lovgivende Magt, at det har et særligt Fond. Det har jo ikke den mindste Nødvendighed over dette særlige Fonds Indtægter, undtagen hvad der bliver bevilget. Det forekommer mig derfor, at det maa være aldeles ligegyldigt for Universitetet, enten dets Udgifter bevilges af Statskassens Midler eller udbedes af et særligt Fond. Jeg kan ikke indse, at det har noget Gode ved sig, at der er et særligt Fond, medmindre Universitetet fik Nødvendighed over Kenterne af Kapitalformuen. Jeg tror ogsaa, at det vil være meget vanskeligt bestemt at sige, hvor stor Kapitalformue Universitetet skulde etc. Naar man gennemser de ældre Finantslove, vil man se, at Udgifterne til Universitetet ere flegne meget betydelig. Paa Finants-

loven for 1850—51 vare Udgifterne anslaaede til 265,736 Kr., i 1860—61 vare de allerede vøgede til 343,860 Kr., i 1870—71 til 445,040 Kr., og paa dette Finantslovsforslag ere de vøgede til 529,608 Kr. Der har ved tidligere Leiligheder været Tale om, at der er Trang til endnu flere Udgifter, og de ville vel ogsaa nok komme. Naar man nu ordner Forholdet paa en saadan Maade, at Indtægterne for Tid en kunne slaa til til at dække Udgifterne, vil der altsaa opstaa den Vanskelighed, at de rimeligvis allerede om nogle faa Aar ikke ville gjøre det, og saa skulde man enten have Statsstilbud eller Opspisning af Formuen. Jeg vil nu ikke omtale den Mislighed, at der under Kultusministeriet eksisterer disse særlige Fonds, hørsedes Kultusministeren tillige bliver et Stykke af en Finantsminister, idet han skal forvalte store Pengesummer og forvalte Skove og Jordbegods. Denne Mislighed kunde ganske vist undgaaes derved, at dette blev overdraget Finantsministeren, men endnu er det jo ikke sket. — Der er, naar jeg ser paa Finantslovsforslaget, et andet Institut, hvis Fond er blevet forbrugt; det er Seminariefondet, men man mærker ikke mindst Spor til, at Seminarierne derfor befinde sig i en mindre god Tilstand end tidligere, eller at de skulde være mindre tilfredse med at modtage Dækning af deres Udgifter af Statskassen end af et særligt Fond. Det er ogsaa det Forunderlige, at netop ved Siden af Universitetet staar der opført et beslægtet Institut, polyteknisk Lærestanstalt, som i indværende Finantsaar faar oplyst sin Kapital. Jeg maa derfor slutte mig ganske til Folkethingets Forslag og anbefale det til det ærede Things Bedtagelse. — Endelig er der det tredje Stridspunkt, Panderskibet. Det er jo ganske vist, som anført, at der staar i Flaadelovens § 2, at der skal bygges 12 større Skibe, men jeg maa erindre om, at der af Udvalgets Flertal blev taget et Forbehold, som, saavidt jeg veed, ikke blev modsagt, nemlig det Forbehold, at naar Flertallet gaar ind paa at lade § 2 blive staaende i Lovforslaget, sker det under den Forudsætning, at der er forbeholdt Lovgivningsmagten fuld Frihed til gennem de aarlige Bevillinger at bestemme, hvad der skal forstaaes saavel ved Udtrykket „store Skibe“ som ved Ordene „et passende Antal mindre Skibe“, og til efterhaanden ved de givne Bevillingers Størrelse at afgjøre, indenfor hvilket Lidsrum Bestemmelsen skal søges gennemført. Jeg tror, der er tydelig nok taget et Forbehold, som giver Rigsdagen fuld Nødvendighed til at tage Bestemmelser paa Finantsloven, og det forekommer mig naturligt, at der kan være dem, som kunne mene, at det kan være rigtigere nu for Tiden at bygge nogle mindre Skibe og udsætte Bygningen af det store Skib til en senere Tid. Derfor forekommer det mig, at det ikke er af nogen saa væsentlig Betydning, om dette Skib bygges nu eller senere